

Berki Zita – sikeres kezdet

Berki Zita 2003 óta a békéscsabai Szlovák Gimnázium, Általános Iskola, Óvoda és Kollégium rajz- és matematikaszakos tanára. Az elmúlt két év alatt nem csak diákjai bizonyultak sikeresnek, ő maga is számos elismerést szerzett. Legutóbbi kiemelkedő eredménye a szlovákiai Breznóhoz köti, ahol önálló kiállításon mutathatta be alkotásait. A részletekről és a sikerhez vezető útról Berki tanárnőt az osztálytermemben faggattam.

– Kezdjük az elején! Hogyan lesz valakiből festő, honnan ered a művészi hajlama?

– A családban én vagyok az első festő. Igaz, a kézügyesség már a szüleimnél is meghatározó volt. Édesanyám műszaki rajzolóként, édesapám – akit 2000-ben sajnos elvesztettem – mérnökként dolgozott.

– Úgy gondolom, nem csak számomra furcsa az, hogy egy rajztanár, aki egyben sikeres festő is, matematikát tanít. A tanárnőt mi köti a matematikához?

– A legtöbb rokonomnak volt valamilyen kapcsolata ezzel a tudományággal. A testvérem és több unokatestvérem is tanár. Mindegyiküknek a matematika az egyik szaka.

– Mondhatni úgy, hogy ez genetikai örökség?

– Valami ilyesmiről van szó. A matematika már kiskoromban is érdekelt, az általános iskolában jó voltam belőle, így ebben az irányban tanultam tovább.

– Hogyan kapott rá a rajzolásra, festésre?

– Hatodikos lehettem, amikor az első sikereimet értem el. Akkoriban Gazsy Endre volt iskolám rajztanára, aki szakkört is vezetett. Ő hívta fel a figyelmemet arra, hogy tehetséges vagyok, s hogy foglalkoznom kéne a festéssel. A középiskolás éveim alatt – tekintve, hogy egészen más jellegű iskolába jártam – egyetlen rajzórám sem volt. Hiányzott a festés, a rajz, ezért egy idő múlva elkezdtem Mladonyiczky Béla rajzszakkörébe járni. Mindkettőjüknek sokat köszönhetek.

– Hogyan lett önből tanár? A pályaválasztás tudatos folyamat része volt, vagy netán hirtelen jött ötlet eredménye?

– Talán nem túlzok, ha azt mondom, hogy jó előre megfontolt lépés volt a részemről. Már kiskoromban is megnyilvánult a tanári pálya iránti elhivatottságom. Sorba rendeztem a babáimat. Szép, katonás sorba és előadást tartottam nekik. Tekintve, hogy mind a matematika, mind a rajz érdekelt, és hogy a kettő tanulása együtt csak egyetlen helyen volt megoldható, világossá vált számomra: a Szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskolában folytatom a tanulmányaimat.

– Hogyan került hozzánk? Milyen út vezetett a tanári szobánkig?

– Ez egészen egyszerű történet. A Rózsa Ferenc Gimnáziumban tanítottam, és éppen iskolát kerestem a lányomnak, Virágnak. A szokásos iskolaválasztási lázban a különböző iskolák nyílt napjait jártam. Így jutottam el egészen az iskola aulájáig.

– Csak az aulájáig?

– Igen, mert ekkor megpillantottam a falülszágon ékeskedő szebbnél szebb rajzokat. Ha úgy tetszik, belekóstoltam az iskola sajátosan családi, meglepően barátságos légkörébe. Egy pillanat alatt eldöntöttem, hogy Virág ide fog járni. Helyesebben eldöntöttük, mivel a lányom sem ellenkezett. Az igazgatónővel az ilyenkor szokásos dolgokat beszéltek meg, amikor kiderült, hogy jómagam is tanár volnék. A többi, mondhatni magától ment. Félreértés ne essék! Nem arról van szó, hogy én a Rózsában nem éreztem jól magam, csupán arról, hogy itt mindkét tantárgyamat taníthatom. Nem volt egyszerű a váltás, mert mégiscsak egy új munkahelyet kellett megszoknom. Sok osztályt kaptam (tizenkét osztályt tanítottam), a barátságos légkör viszont megkapó volt.

– Milyennek látta az iskolát az első tanítási napon?

– Nagyon tetszett, amit megtapasztaltam. Az óvodástól a tizenennyolc éves gimnazistáig mindenki egy helyen jár kel. Együtt mennek a büfébe, egy helyen ebédelnek, egy szinten élnek a kollégista napjaikat. Emberarcú iskolát láttam és látok ma is. Össze sem lehet hasonlítani más iskolákkal, de azt gondolom nem is kell. Más egy negyven- és más egy tizenöt éves osztályban tanítani.

– Mikor és hol jut ideje festeni?

– Mondanom sem kell, hogy egy tanár számára a legkínosabb téma az időbeosztás. Időm és módom is csak nyáron van festeni. Sajnos ez nem olyan műfaj, hogy hazamegyek és gyorsan festek egy képet. Ezt egyébként is nehéz lenne megtenni a műterem hiánya miatt. Ami a hétköznapiakat illeti, örülök, hogy otthon vagyok, és végre nem kell mást tennem, csak azzal foglalkozni, hogy együtt vagyunk, s minden rendben legyen. Marad tehát a nyári szünet. Ilyenkor rendszerint felbolydul az életünk. Mindent el kell pakolnom a lakásban, hogy kényelmesen elférjek és semmi ne legyen festékes. Meg kell szerveznem azt is, hogy legyen időm alkotni.

– *Néhány szóval legyen szíves bemutatni, mi is az a Szívóvárnány szakkör!*

– Egy szakkör, amely a Keresztény Ifjúsági Egyesület keretében működik. Olyan alkotó kör, ahol mozgáskorlátozottakkal együtt festünk. Szerencsére hétvégén vannak a foglalkozások, így még az sem jelent gondot, hogy Virág addig mit csináljon. Ő is ott van, és ő is fest. Az időbeosztásom hétköznaponként igen zsúfolt. Nem tudnék mindenhol ott lenni, ha nem segítene az édesanyám. Rá mindenben lehet számítani. Gyakran előfordul, hogy este jut csak az eszembe, hogy mit nem csináltam meg, hova nem mentem el, kívül kellett volna találkoznom.

– *Beszéljünk most egy kicsit a lányáról! Elnézve az ő eredményeit, azt kell mondanom, az alma ez esetben sem esett messze a fájától.*

– Igen, ez valóban így van. Virág is igen szép eredményeket ér el városi, az országos és a nemzetközi rajzversenyeken is, aminek én természetesen nagyon örülök.

– *Magától kapott rá erre a tevékenységre vagy noszogatni kellett?*

– Noszogatásról semmiképpen nem beszélhetünk. Annál kevésbé sem, mert nem akarom rábeszélni semmi olyanra, amit ő ne szeretne. Valószínűleg benne is születése óta ott van a művész, a festő. Ezt az

Repülés

oldalát előcsalogatni biztosan könnyebb volt, mint más gyereknél. Kiskora óta azt látja ugyanis, hogy anyu fest, így neki majdhogynem kézenfekvő a lehetőség.

– *Felteszem a legutóbbi sikerével kapcsolatos kérdésemet is: Brezno?*

– 2004-ben a Szlovák Köztársaság Oktatási Minisztériuma és Brezno városa egy országos – mármint Szlovákiában országos – művészeti pályázatot hirdetett, ahol a magamhoz hasonló alkotó pedagógusok mutathatják meg magukat. Erről a versenyről annyit kell tudni, hogy harminchetedik alkalommal rendezik meg, s hogy a „Chalupkovo Brezno” nevet viseli. Iskolánk igazgatónöje javasolta, hogy induljak el ezen a versenyen, és ő is nevezett be. A közép-szlovákiai Breznóba elkísért Somogyi Józsefné és István Mária koleganóm is. A versenyt megnyertem, és jutalmul kaptam egy bronzszobrot (a fődíjat) valamint önálló kiállítási lehetőséget ugyanott, a városi zsinagógában. A háromnapos rendezvénysorozaton tizenkilenc képem szerepelt. Selyem- és üvegfestmények voltak. A műveimből összeállítottam egy albumot is, amelyet az ide ellátogató szlovák oktatási miniszternek, Martin Froncnak, a város polgármesterének, és a szervezőknek ajándékoztam.

– *Mi volt élete legszebb pillanata és melyik volt a legrosszabb?*

– A legszebb az volt, amikor megszületett Virág, a legrosszabb, amikor meghalt az édesapám.

– *Mi volt a legkellemesebb és a legrosszabb élménye az iskolánkban eltöltött eddigi két éve alatt?*

– A legkellemesebb az volt, hogy a tanári kar hamar befogadott, mindenki segítőkész volt az első pillanattól kezdve, illetve amikor Szentesen az Alkotó Pedagógusok Fesztiválján Nívódíjat kaptam. A legrosszabb pillanat? Olyan nem volt.

Pecsenya Péter

a Szlovák Gimnázium 12. osztályos tanulója
Forrás: www.luno.hu